

Female Beauty. Min Fotokunst. PDF

Mathilde Grafström

Dette er kun et uddrag fra bogen. Den fulde bog kan downloades fra nedenstående link.

Forfatter: Mathilde Grafström

ISBN-10: 9788790190477

Sprog: Dansk

Filstørrelse: 3046 KB

BESKRIVELSE

Så kom bogen om Mathilde Grafströms fotokunst, fyldt med hendes kendte billeder af naturligt nøgne kvinder, oftest taget midt i naturen. I bogen fortæller Mathilde åbenhjertigt om sit kunstnerliv. Hun fortæller om en svær start i det Nordjyske, hvor forældrenes skilsmisse tidligt slog hende ud af kurs. Hun blev en af de unge, der ikke trivedes, med et vildt liv, list småkriminalitet og et overdrevent alkoholforbrug. Hun flyttede siden til København, og blev gift og fik barn, men ægteskabet var ikke lykkeligt. Han arbejdede i en bank, og hun ville være kunstner. De forskellige værdier blev til krise i ægteskabet og efter hun var blevet skilt turde hun endelig række ud efter den gamle livsdrøm om at blive kunstner. Og siden er det gået slag i slag for Mathilde, med en række udstillinger, og på de seneste omtale ikke bare i danske medier, men også i mange store, udenlandske. For Mathilde har noget på hjertet, som rækker langt ud over de danske grænser: Hun vil sætte kvinden fri. Hun kæmper for at alle kvinder skal kende deres eget værd, også på det kropslige og kærlighedsmæssige plan. Alle kvinder er smukke, og alle kvinder har værdi. Men for at skønheden skal komme frem, må kvinden selv kunne se den. Og netop det er Mathildes mission: At vise verdens helt almindelige kvinder, hvilken helt utrolig skønhed de besidder. Når de bare tør være sig selv! I bogen beskriver Mathilde de problemer, hun har haft med sit projekt "Female Beauty". Folk har hånet hendes kunst, ødelagt billederne, kastet dem i havnen, gennemboret dem med knive, og skrevet graffiti på dem. Hendes udstillinger er blevet censureret, og taget ned før tid af galleriejere, der er bukket under for publikums vrede reaktioner. Også det at optræde i magasiner og på TV, som er en del af det at være end kendt kunstner, er svært for Mathilde, der ind i mellem lider af voldsomme depressioner og ofte får anfald af social fobi. Men de største problemer har Mathilde dog med Frederiksberg Kommune, der ikke kan få hendes rolle som kunstner til at passe ind i systemerne, og som igen og igen kommer med krav, der forekommer Mathilde helt urimelige. Fx må hun ikke tage penge for sin kunst, så længe hun er på kontanthjælp, fordi det at blive selvstændig kunstner er i konflikt med den plan, som kommunen har lagt for hende. I bogen giver hun konkrete eksempler på hvordan hun – ligesom andre kunstnere - bliver behandlet i det kommunale system, og det er nok værd at tænke over for politikere og alle andre, der sætter pris på kunsten, og gerne ser mere kunst fra Mathildes og andre kunstneres hænder hængt op i Danmark. Mathilde har skrevet en ærlig og modig bog. Hun har et vigtigt projekt. Mere end 10 millioner mennesker i over 30 lande har set Mathildes billeder og læst om hendes kamp for at sætte kvinders selv billede frit. I bogen bringes billeder, der er mere vovede, mere nøgne, og mere smukke end nogensinde før. Kontakt til Mathilde på mail: matgrafstrom@gmail.com og telefon 53631981 Nedenfor bringes uddrag af bogen: Female Beauty projektet Jeg kan ikke ret meget. Jeg er ikke god til ret meget. Jeg kan køre bil, men ikke godt. Jeg er mor, men ikke en god mor. Det synes jeg ikke at jeg er, selv om jeg er bedre nu end før. Jeg er kæreste, men ikke en god kæreste, selv om jeg hver dag gør mig umage for at være det. Men jeg har et talent for at tage billeder af nøgne kvinder og vise dem hvor smukke de er. Det er et mærkeligt lille, næsten ligegyldigt talent. En lille ting jeg kan finde ud af, i en hel verden fyldt med ting jeg ikke kan. Gennem fotografiet hjælper jeg kvinderne til at se deres naturlige skønhed og dermed kan de komme af med deres lave selvværd. Kvinderne portrætterer jeg oftest i naturen, fordi det er afslappende og sjovt. Det er også smukkest at kombinere kvindekroppen med en naturscene. Det er ligesom om de to ting passer godt sammen. Jeg ser skønhed overalt. I folks øjne. Kroppe. Stemmer. Lys. Natur. Musik. Jeg lever for skønhed. For det meste ser jeg desværre ikke min egen skønhed så godt, fordi jeg har problemer med at elske min egen krop, men jeg elsker at portrættere andres. Men jeg har lige indset, at den skønhed jeg kan se i modellerne, den kan jeg kun se, fordi jeg selv rummer den samme skønhed. Hvis jeg ikke selv var smuk, hvis jeg ikke selv ejede denne skønhed inden i mig, dybt i min sjæl, ville jeg heller ikke kunne se deres. Nogle kvinder kan jeg ikke hjælpe. De er simpelthen ikke åbne for forandring og har stillet sig tilfredse med sig selv, som de er blevet. Disse kvinder lyver ofte for sig selv, fordi det er for smertefuldt at indse det sørgelige faktum, at de hader deres egen krop. Jeg kan næsten altid se kvinders skønhed. Selv gennem et tykt lag af støv og snavs kan jeg skimte en diamant. 1 | Hvordan jeg blev kunstner Min første tid Mit barndomshjem var et meget smukt, gammelt, gult hus, med en stor have, omgivet af enge og strand i byen Hou som ligger i Nordjylland: en lille søvnig havneby med i dag 692 indbyggere. Landsbyen og det gule hus med min familie blev støbeformen; de dybe indtryk jeg fik her formede mig til at være den person jeg er i dag. Efter mine forældre blev skilt, flyttede vi fra det smukke gule hus i Hou. Jeg var knust og er

aldrig helt kommet mig over det opbrud der skete, hvor jeg følte jeg miste de min familie og mit barndomshjem. Jeg havde det og så svært med at miste min første skole, som jeg elskede, hvor jeg følte at lærerne kunne lide mig. Vi flyttede dog ikke langt væk, kun 7 km til den næstmest søvnige by, Hals, som ligger ved udmundingen af Limfjorden på østkysten, men jeg var nu alligevel ked af at jeg skulle flytte og at familiens bånd blev brudt. Men min mor har altid været bossen i familien og hendes vilje var lov. Efter en tid vænnede jeg mig dog til den nye skole, og vennerne jeg fik der blev min redning. Jeg elskede mine venner, især min allerbedste og sødeste veninde Didde som jeg legede med hver dag fra jeg var 7-12 år gammel. Hendes familie blev min familie og de bedste minder i mit liv kommer fra tiden med Didde. Vi fulgte hinanden overalt og hun var også med på weekend hos min far, og det var godt, fordi jeg var lidt utryk ved at være sammen med ham alene: det fik jeg jo aldrig lov til som lille og jeg troede derfor, at han måtte være lidt farlig. Da jeg var 13 år, valgte min mor igen at rive mit liv op med roden, men rødderne knækkede af denne gang og mit nye liv i Ålborg som teenager gik i en forkert retning. Jeg blev rodløs. Jeg fik usunde venner, som lærte mig at ryge og drikke øl og jeg fik engang et lift hjem i en varevogn, plørefuld og 14 år gammel, det kunne have gået helt galt. Min nye bedste veninde Mia elskede at stjæle i butikker, og siden min søster havde lært mig hvordan man stoppede ting op i ærmet, kunne vi mødes med denne fælles interesse. Så vi stjal alt vi kunne og hver eneste dag stjal vi ligegyldige småting fra Søstrene Grene og Magasin butikkerne i Ålborg. Vi havde dog en del sjov på den måde, men det stoppede den dag vi blev grebet i armen af to detektiver som meldte os til politiet. Jeg var i chok og det begyndte at gå op for mig, at der måske ville være konsekvenser af hvad vi havde gjort, fordi vi pludselig sad i en politibil uden håndtag på indersiden af døren. Jeg blev meget bange og da min mor hentede mig sagde hun grædende, at det her skal vi ikke snakke om, nu tager vi hjem, fordi hun havde lavet frikadeller. Min søster fortalte mig, at hun længe havde prøvet at snakke med min mor om alle de nye ting jeg bragte hjem, men min mor mente ikke at søde Mathilde nogensinde ville kunne gøre den slags. Kort tid efter måtte min mor hente mig hjem fra et halbal for di jeg var for fuld til at tale. Jeg begynder at fotografere Måden jeg lærte at fotografere på, startede hos min far som lånte mig et kamera da jeg var 13 år gammel. Min søster syntes at jeg kopierede hende, og det gjorde jeg måske også. Min far har altid fotograferet meget og fik den uintelligente ide at imponere ham ved at blive lige så dygtig som ham. Jeg ville nemlig gerne være mere sammen med ham, så jeg bad ham lære mig at fotografere. Hans tålmodighed slap dog hurtigt op, da jeg var for dum til at forstå hans undervisning i lukkertid, ISO og blændetal. Men jeg var fortsat opsat på at imponere ham og derfor lærte jeg mig selv at fotografere igennem års ihærdig træning. Det gik hverken værre eller bedre end at jeg endte med at få job som ejendomsfotograf, hvor jeg gennem 7 dybt kedelige år med stue og villafotos dog fik rutinen med al teknikken ind under huden. Jeg fik som 18-årig en kæreste i Sønderjylland som jeg blev dødforelsket i, og jeg flyttede nu væk fra Nordjylland for aldrig at vende tilbage. Mit forhold til mine forældre var håbløst og min første kæreste var mig utro, så det sluttede mellem os, men kun fordi min søster sagde til mig at jeg burde afslutte det. Jeg tænkte at hun nok havde ret... Så at komme væk fra min hjemby virkede på det tidspunkt som en rigtig god idé. Senere flyttede jeg så til København. Men mine rødder er i det jyske, og jeg længes den dag i dag ofte tilbage til Jylland. Lykke piller og svære dage Hobbyen med at fotografere fulgte mig, og da jeg var 18 år gammel havde jeg min første model. Jeg prøvede stadig at lære mig selv al teknikken. Det var dyrt at fremkalde, så det blev ikke til den store kunst. Ingen i min familie troede på, at jeg nogensinde ville kunne blive fotograf. Derfor forsøgte jeg i stedet at blive grafiker, men søgte uden held praktikpladser i hele landet. Sønderjylland er det underligste sted jeg nogensinde har boet. I byen Gråsten hvor jeg boede, var alle min kærestes mandlige venner enten mekanikere eller murere, og pigerne var allerede som 18 årige ved at gøre sig klar til at blive husmødre. Der var ingen normale jobs ledige, men jeg var heldig at kunne arbejde sort på det lokale pizzeria, hvilket blev mit levebrød i den tid i Sønderjylland. Kommunen nægtede mig kontanthjælp, så jeg var meget taknemmelig for de 50 kr. i timen jeg tjente på restauranten. Det hører til historien at chefen ikke altid ville give mig mine penge, så jeg en enkelt gang måtte pudse min muskuløse og lettere racistiske kæreste på ham. Han havde stor fornøjelse af at true ham med tæsk. Den iranske chef på pizzeriaet elskede også at gramse på mig, når jeg var på arbejde, og jeg hadede ham så meget for det, at jeg en dag ridsede hans Mazda 626 hele vejen rundt med en skruetrækker. Han kom aldrig på arbejde i den bil igen. Herefter, men i stedet i en gammel spand han åbenbart også ejede. Det var i denne del af landet jeg startede på lykkepiller, fordi jeg meget ofte fik 4 timers lange grådanfald. Da jeg følte jeg havde brug for støtte gik jeg til lægen, som Efter 5 minutters konsultation gav mig en recept på noget meget stærk medicin. Pillerne gjorde mig rigtig dårlig og jeg ringede til lægen igen. Hun indså, at hun havde givet mig for stærk medicin,

den var kun anbefalet til skizofren en, og hun gav mig derfor Cipramil i stedet for (normale lykkepiller). I Sønderjylland er der ikke så langt til pillerne. Efter 8 måneder i denne smukke, men dybt formørkede, landsdel tænkte jeg: "Måske var det ikke så smart at flytte til Sønderjylland alligevel." Jeg lånte en bil af min fars ven fra København og jeg kørte afsted mod hovedstaden, med de ting som kunne være i bilen og resten lod jeg blive tilbage. De første to måneder i København, hvor jeg boede på et nedlagt plejehjem, var jeg mutters alene, indtil jeg startede på handelsskole. Ideen med at flytte til København, udover at jeg der kunne støtte mig til min søster, bundede i et råd jeg fik fra en studierådgiver i Sønderjylland. Han sagde, at jeg ville kunne blive grafiker, hvis jeg gik i skole i 2 år på handelsskolen i København først. Det hører til historien, at jeg ofte er utrolig naiv og godtroende, så uden at tjekke om han havde ret startede jeg altså på handelsskolen. Det viste sig jo at han havde rådet mig helt forkert – eller også havde jeg misforstået ham, det er også muligt. Først efter et års tid gik op for mig, at handelsskolen kun tilbød mig at blive kontor – eller butiksassistent og slet ikke tilbød grafikeruddannelsen, som jeg ønskede at tage. Jeg kan i dag se, at jeg dengang levede som et blad for vinden, uden hjerne. Jeg valgte, da jeg forstod hvordan tingene hang sammen, uden at tænke videre over det at opgive min halvhjertede grafiker drøm, også fordi jeg jo godt vidste, at jeg ikke var dygtig nok til at blive grafiker alligevel, og sandt at sige interesserede det mig jo heller ikke rigtig, for det var jo fotograf jeg i grunden gerne ville være. Så jeg tog altså en uddannelse som butiksassistent, og fik snart et job i Magasin Du Nord i København. Jeg fortrød dog få dage efter ansættelsen, for det var et helt forfærdeligt arbejde for mig. Jeg er generelt meget bange og utryk ved at være blandt fremmede mennesker, og pludselig fandt jeg mig i dette skræmmende hav af folk. Det var virkelig anderledes end i Jylland. Da jeg heller ikke havde nogen som helst interesse i butikslivet var jeg havnet i en virkelig dårlig situation. Det var et chok for mig at modtage alle disse kunder hver dag, fine damer som ofte var meget krævende og somme tider direkte vrede og aggressive, når jeg ikke kunne hjælpe som de forventede. Jeg var snart på nervesammenbruddets rand. Lykkepillerne tog jeg stadig, og de gav mig alle mulige bivirkninger. Det var virkelig en svær tid for mig. Men min familie var glade, fordi jobbet virkede sundt for mig og de syntes, at jeg var godt egnet som sælger. Jeg havde også fået mig en fast kæreste, som virkede fornuftig, og han flyttede jeg sammen med i denne periode. Han blev 9 år senere min ægtemand og far til min søn. Til min families glæde og tilfredshed. Da butiksuuddannelsen langt om længe var slut, gik jeg i en dyb krise, en alvorlig depression, og jeg opgav at arbejde i 2 lange måneder, hvor jeg gik hjemme og forsøgte at hygge mig lidt med en nyindkøbt kattekilling og et akvarie med zebrafisk som selskab, og med en ny hobby, hvor jeg uden succes bagte brød hver dag. Jeg var på dette tidspunkt 23 år. En dag fik jeg et job i en stille kamerabutik, hvor der næsten ingen kunder var. Chefen hadede jeg selvfølgelig og jeg glædede mig til at komme væk derfra. Pludselig smilede lykken til mig: jeg fik et tip om at man manglede ejendomsfotografer i København. Dette job søgte jeg ivrigt, fordi det indebar fotografering, gode penge og meget få mennesker. Endelig kunne jeg slappe af troede jeg. Men jobbet var ensformigt, det var meningsløst at fotografere huse til salg fra den mest salgbare vinkel, og det hele resulterede i endnu en omgang tunge depressioner, hvor jeg var alene hele tiden, kedede mig til døde, og når jeg endelig kom hjem, var det til et parforhold, der ikke fungerede. Jeg var dybt ulykkelig. Min mand forstod mig ikke, slet ikke. Han arbejdede i en bank, lagde vægt på det med penge, og mente ligesom resten af min familie, at jeg havde alt – og det havde jeg vel også. Det eneste jeg ikke havde, var det eneste, der interesserede mig: kunsthøjfotografering. Når jeg ser tilbage kan jeg se at jeg i mange år ikke har fungeret i samfundet pga. angst og depression krydret med selvmordstanker. Det er ikke nogen hemmelighed at jeg ret konstant overvejede at tage mit eget liv, og pillerne gjorde det kun værre. I over 9 år i træk spiste jeg lykkepiller og endnu stærkere psykofarmaka, uden at det hjalp mig det mindste. Først da jeg blev gravid med min søn ændrede mit liv sig, og til og med drastisk. Jeg stoppede med at tage medicinen for ikke at skade mit barn. Efter to år som mor faldt min drøm om familieidyl endeligt sammen og jeg blev skilt fra min daværende mand efter 12 års forhold, og jeg flyttede fra vores fælles ny købte drømmehus på landet i Lille Skensved tilbage til København. Dette brud resulterede i en kæmpe personlig krise med evindelige grædture. Det tog mig over et år at acceptere den barske sandhed, at mit gamle, liv som jeg kendte det sammen med min mand, var slut. Jeg befandt mig nu i et mærkeligt ingenmandsland. Alene. Nu med et 2-årigt barn, som jeg havde meget svært ved at være en glad mor overfor. Ingenting hang sammen og jeg var helt alene og blev også hurtigt meldt permanent syg fra mit arbejde som ejendomsfotograf gennem 7 år. Hvad gjorde jeg nu? Jo, jeg begyndte at tage billeder. Jeg gik ingen steder uden mit gode kamera, og jeg tog billeder af alt. Og efter ca. 20.000 billeder begyndte jeg at finde mig selv i fotograferingen, jeg begyndte at finde min stil, jeg opdagede hvad det var for billeder jeg kunne lide og hvorfor. Det gav mig en

glæde, som jeg aldrig før havde kendt til. Min drøm var gået i opfyldelse, ud af den mest tragiske og forfærdelige krise fandt jeg det, der gav mig grund til at leve: jeg var blevet kunstner. Som jeg altid havde haft lyst til at være. Mit nye liv I dag ser mit liv heldigvis noget anderledes ud: Jeg er stort set aldrig alene mere, nu bor jeg i kollektiv i København, hvor jeg bruger al min fritid sammen med søde venner, som godt kan lide mig trods min mange gange dumme opførsel. Jeg har mødt en skøn mand, som elsker mig, og han er svensker. Jeg elsker alt ved Sverige. Når jeg gør noget, laver jeg det jeg elsker, og det er at fotografere. Jeg er på kontanthjælp i skrivende stund, og jeg kæmper for retten til at være kunstner og have foto som hobby, og jeg plager hele tiden kommunen om at støtte mig i projektet. Jeg fortæller, at fotografiet reddede mit liv, og at jeg behøver at fotografere for at overleve. Men det er en kamp, som jeg skal fortælle mere om senere i bogen. Trods alle de fantastiske venner, min store succes med mine billeder og min skønne søn og søde kæreste, så er jeg desværre stadig fanget i tungsindet. Jeg går derfor i terapi en gang om ugen, og deltager ofte i intense kurser og gruppeterapi, som handler om at lære sig selv at kende og at leve et aktivt og dermed lykkeligt liv. Sammen med terapien hjælper fotograferingen mig meget. Fotografiet reddede faktisk mit liv, på den måde at jeg gennem arbejdet med kameraet fik arbejdet mig ud af det sure hul, jeg var i hele tiden, og jeg begynder faktisk at have det sjovt hver dag. Så jeg skal ikke romantisere tingene, jeg er stadig udfordret. Det er svært at skyde mine modeller, det er svært at give interviews til damebladene, og det er meget vanskeligt for mig at optræde på TV og fortælle om mig selv og mine billeder. Men jeg elsker det også, mit hjerte brænder for det, og min hjerne bliver stadigt skarpere, des flere udfordringer jeg får. Jeg gror. Jeg lever. Jeg er glad meget af dagen. Jeg elsker min kæreste. Og somme tider kan jeg være den mor for min søn, som jeg gerne vil være. Så jeg trækker vejret roligt, jeg er ved at lande. Tak Gud for det. OBS: Medier kan frit citere fra bogen, også i lange uddrag. Mathilde Grafström: Female Beauty. Min fotokunst ISBN: 978-87-90190-47-7 1. udgave, 1. oplag 2016 © Livskvalitetsforlaget, 2016 204 sider, 4 farver, A4 tværformat, 498 kr. (vejledende pris) Pressen skrev: "Mathilde Grafström is, in her own words, 'just an ordinary Girl from Jutland's countryside in Denmark'. But beyond her modest and self-deprecating manner, Grafström turns out to be a scintillating photographer of female Beauty." Erotic Review Magazine, 23. december 2015

HVAD SIGER GOOGLE OM DENNE BOG?

Mathilde Grafström, Photographer har delt Mathilde Grafströms opslag.

Bogen "Female Beauty - Min Fotokunst" udkommer på lørdag på Livskvalitetsforlaget og heri fortæller Mathilde Grafström også sin egen barske historie, ...

Billederne af Ida Sørensen pryder også adskillige sider i Mathilde Grafströms bog »Female Beauty - min fotokunst«, som udkom i foråret.

FEMALE BEAUTY. MIN FOTOKUNST.

[Læs mere ...](#)